

* **Trần Quốc Cường** (viết tắt trong ngoặc)

VietCatholic News (Thứ Sáu 10/10/2008)

Mặc dù đang sống tại Việt Nam, sau khi đọc bài “Bức tâm thư gửi Đấng và những người yêu mến sự thật” của cô Lê Thị Thanh Thảo đăng trên trang web vietcatholic.net, tôi thấy mình không thể nghĩ yên cách hèn nhất được mà cần phải góp tiếng nói cùng với những người yêu mến bày tỏ tâm tình với nhà lãnh đạo Đấng Công Sơn Việt Nam.

Trước tiên tôi xin giới thiệu về bản thân mình. Tôi tên là Trần Quốc Cường, 28 tuổi, quê Thái Nguyên, tốt nghiệp đại học sư phạm Hà Nội khoa Văn. Hiện nay tôi đang học cao học và công tác tại TPHCM. Tôi là con của cán bộ huyện đã về hưu, và cũng như cô Thảo, tôi không phải đạo Thiên Chúa. Có lẽ nhiều người sẽ hỏi tôi: không phải đạo Thiên Chúa thì viết làm gì? Tôi xin trả lời ngay: tôi viết vì lòng sợ hãi! Không phải chỉ những người có đạo mới yêu sự thật mà tất cả mọi người đều yêu mến nó.

Mới đây tôi đọc một bài đăng nghị luận gửi bài “Bức tâm thư gửi Đấng và những người yêu mến sự thật” của cô Thanh Thảo, một nữ sinh viên du học tại Australia, đăng trên trang web vietcatholic.net. Đây là lần đầu tiên tôi biết trang web này. Tôi đã mất mấy đêm để đọc các thông tin trên đó. Và trên trang web, người ta cho tôi đường link qua nhiều trang khác. Đọc xong tôi cảm thấy mình thất vọng và buồn vô cùng vì tôi nhận ra mình đã bỏ qua một số sự kiện 28 năm qua!

Thật ra chuyện tranh chấp đất đai trong vụ Tòa Khâm Sơn và nhà thờ Thái Hà giữa người công giáo và chính quyền không là gì đối với tôi, vì báo đài trong nước có đưa tin. Nhưng từ trước đến nay tôi vẫn nghĩ đó là do một số giáo sĩ đã lợi dụng kích động quần chúng làm chia rẽ khối đại đoàn kết dân tộc, và tôi cũng biết các vị lợi ích phát biểu của bác giám mục Ngô Quang Kiệt với tầm hạn chế tại Việt Nam. Nhưng khi đọc những thông tin trên trang web vietcatholic tôi mới thấy cái nhìn của mình quá thiên lệch. Mình chỉ nghe được một chiều. Mình bỏ qua nhà nước như sau. Nhất là khi đọc xong bài của bạn Thảo và những bài tâm huyết khác tôi cảm thấy buồn bã và căm tức những cán bộ ủy ban nhân dân thành phố Hà Nội; căm tức những báo đài VN và căm tức các ông lớn khác như ông Mạnh, ông Dũng, ông Trí... vì mấy ông này là đầu sỏ của nhà cầm quyền Công Sơn Việt Nam. Chính mấy ông này đã làm người đứng đầu các cấp của mình làm những việc làm sai trái và hại nhân dân trong thời gian qua.

Tại sao tôi nói thế? Bởi vì khi tòa giám mục Hà Nội bổ nhiệm các ông phong tỏa xây công viên, bác giám mục Kiệt đã gửi đơn khấn xin các cấp kêu gọi các ông, tại sao các ông không cho tạm ngưng để xem xét? Các ông không nhận được đơn hay nhận được đơn mà không đọc? Các ông mù chữ không đọc được đơn hay đang “bỏ” uống bia ôm hoặc tạm bôn như ông bạn trẻ công GTVT trẻ đây đã làm? Tại sao các ông không cho báo chí đăng tin rằng: mấy ông đứng đầu trẻ đây đang phục vụ nhu cầu tôn giáo của giáo hội Thiên Chúa, rồi bắt Đấng chỉ đạo. Và những người này đã kiên nhẫn làm được suốt mấy năm trời đòi hỏi, các ông không đi mà xa mà lợi ích riêng xây khách sạn, vũ trường gì đó. Đến khi họ không còn con đường nào khác đành phải chấp nhận nhu cầu nguy hiểm hàng đêm xin trả phí phù hợp. Khi họ đang cứu nguy hiểm, các ông cho công an đến đánh và xé tóc họ cay vào mặt họ. Tại sao các ông không cho báo chí nói nhảm nhí mà chỉ nói rằng họ là những người không tuân thủ pháp luật, gây mất an ninh trật tự xã hội?

Tôi cũng muốn nói lên sự thật

Tác Giả: Bai An Tran

Chúa Nhật, 12 Tháng 10 Năm 2008 09:59

Đôi khi mỗi khi công viên xây xong, các ông mới gặp mấy giám đốc. Tôi nghe sự gì quy định cho họ nhưng cũng không được. Thật là họ nói! Khi biết được thông tin này, tôi cũng có tâm trạng như cô Thảo: *“Chẳng lẽ Đàng Công Sơn Việt Nam không còn ai tài ba hơn, không còn ai học cao hơn người hơn, không còn ai cao thượng hơn để lãnh đạo và quản lý các yêu cầu của người dân cách hợp lý hợp tình và thuận lòng người sao?”*

Vì tôi phát biểu của bác giám đốc Kiệt, tôi sao các ông không cho báo chí đăng nguyên văn tôi phát biểu của bác mà chỉ cắt xén lấy một câu rồi xuyên tạc theo ý các ông? Được toàn văn tôi phát biểu của bác Kiệt, tôi không thấy bác là người phản biện dân tộc, mà phải nói là một anh hùng, vì bác làm nhiệm vụ nghĩa cử cao đẹp. Nhưng là khi nghe bằng, tôi thấy gì nghe bác đi một đóm và thấy họ không hề học hỏi mà phát ngôn viên truy n hình tượng người thu. Tôi sao các ông làm người để báo chí một sát người dân này? Các ông đã chỉ đạo một cách ngu xuẩn để gây ra tai hại không lường được! Tôi xin phân tích để các ông thấy.

1. Khi được phỏng vấn quy định như xây công viên, các ông chỉ để việc chỉ không được người. Nếu đó là công việc liên chính thì tôi sao, trong khi xây dựng, các ông cho công an đứng vây xung quanh? Công viên đã xây xong, cây cối xanh tươi, nhưng lòng các ông có thanh thản không? Nếu thanh thản thì tôi sao các ông lại tiếp tục cho gắn camera, máy nghe trộm để theo dõi khu vực tòa nhà của bác giám đốc Kiệt? Nếu các ông đang làm một việc chính nghĩa thì tôi sao lại sự nhúng nhủi dân bình thường? Tôi sao các ông không để trí tuệ để tính toán xây dựng một công trình có tiếng khen ngàn đời mà lại xây dựng một công trình bệ nguy hiểm muôn thu?

2. Vì tôi nhìn quá thiển cận nên các ông chỉ thấy người Thiên Chúa giáo đang đòi mấy hecta đất chỉ không nhận ra họ đang đòi công bằng và sự thật cho đất nước! Trước đây thì không, nhưng bây giờ tôi biết được tán thành công việc của họ. Đất nước chúng ta còn quá nhiều bất công, gian dối, tham nhũng và áp bức... nên rất cần những người dám nói sự thật như bài của cô Thảo: *“Đất nước Việt nam cần nhiều con người can đảm nói lên sự thật như Giám Mục cùng những người khác đã làm. Chúng cháu rất trân trọng những vị này hơn nhiều cán bộ nhà nước”*. Những người chân chính, bất luận có tôn giáo hay không, rất trân trọng công bằng và sự thật. Họ sẵn sàng chết để bảo vệ những giá trị đó. Một đất nước hùng mạnh phải xây dựng trên công bằng và sự thật.

3. Cũng vì tôi nhìn quá thiển cận nên các ông chỉ để cho báo đài xuyên tạc và một sát bác giám đốc Kiệt. Các ông tiếp tục như vậy sự làm một uy tín của họ sao? Trái lại chính các ông một uy tín. Chính Đàng Công Sơn bị một uy tín. Các hàng ngàn người trẻ, trong đó có tôi, như dịp này đã giác ngộ và nhận ra mình bị lừa dối suốt mấy chục năm qua. Cô Thảo đã thay mặt cho chúng tôi nói lên điều đó: *“Bây giờ chúng cháu đã khôn lớn để nhận được những báo chí Việt Nam không còn là công cụ của nhân dân mà chỉ là công cụ của một phe đảng, một băng nhóm nào đó thôi. Nó không còn phục vụ lợi ích của nhân dân nữa mà chỉ phục vụ cho lợi ích của bọn cầm quyền. Vì thế chúng cháu không còn tin vào báo chí Việt Nam nữa”*

Lý do khác khiến tôi viết bài này vì tôi cũng ở trong sự nhúng nhủi yêu mến sự thật. Họ nhận ra tôi được xã hội xếp vào gì trí tuệ, ăn uống theo gì trí tuệ. Vì thế tôi phải suy nghĩ và đánh giá sự việc theo đúng tầm trí tuệ. Tôi không thấy hình cách hèn nhát mà phải có trách nhiệm

Tôi cũng muốn nói lên sự thật

Tác Giả: Bai An Tran

Chúa Nhật, 12 Tháng 10 Năm 2008 09:59

góp sự thông tin sự thật sau khi mình đã nhận ra. Tôi khi đọc bài viết của cô Thảo tôi thấy xót xa hơn vì chính mình! Tôi sao mà tội cô bé còn đang ngồi ghế nhà trường mà nhận ra sự thật và lên tiếng bênh vực, còn mình thì không? Tôi thấy mình không thể đứng mặt chữ để gian dối dè dặt dè dặt mãi nữa. Tôi phải đứng lên giải thoát chính mình và đẩy lui sự gian dối. Tôi hoàn toàn khâm phục tinh thần kiên cường của bạn Thảo. Tôi sẽ tiếp tục kêu gọi nhiều người đóng góp tiếng nói chân thật cho đất nước Việt Nam thân yêu. Có nhiều người như vậy, tôi hy vọng trong tương lai không xa, chúng ta sẽ thoát khỏi cơn bão áp bức và gian dối như hôm nay.

Tôi xin ai đọc bài này vui lòng gọi cho những người khác, nhất là những người ở trong nước, để họ không còn bị nô lệ bởi mặt chữ để đẩy bất công và lừa bịp nữa. Tôi xin các báo đài trong nước hãy đăng bài của tôi để phổ biến đến mọi người.

Tôi cũng xin cảm ơn cô Thảo. Cảm ơn trang web vietcatholic cùng những trang web khác tôi đã đọc. Xin cảm ơn tất cả những người đã và đang nói sự thật, dù họ thuộc tôn giáo nào hay không có tôn giáo. Như họ mà tôi tìm thấy chính mình.

TPHCM ngày 10.10.2008

Trần Quốc Cường, Bình Thuận